

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Κάθε μορφή εγκλεισμού είναι πράξη βίας, εκδικητική, καταναγκαστική κι επιλεκτικά απορρίπτει τα έγκλειστα άτομα απ' την ανθρώπινη κοινότητα. Εκτός απ' την στέρηση της ελευθερίας απαξιώνει κι ευτελίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Υπάρχουν πολλές μορφές εγκλεισμού, φυλακές, αναμορφωτήρια, ψυχιατρικών εγκλεισμών (ψυχιατρεία) κ.λ.π.

Υπάρχουν και τα στρατόπεδα κράτησης στα οποία συγκεντρώνουν, όσους μετανάστες και πρόσφυγες συλλαμβάνουν από εφόδους (σκούπα) ή επιχειρήσεις «ξένιος Ζευς» ή όσους έχουν διασωθεί απ' τα περάσματα στα οποία έχουν προσπαθήσει να εισέλθουν στη χώρα.

Τα στρατόπεδα κράτησης σήμερα, είναι αποτέλεσμα ενός άτυπου πολέμου και οι κρατούμενοι υπάρχουν σαν αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου. Εκτός από τους πρόσφυγες που προέρχονται από εμπόλεμες περιοχές που κυνηγήμενοι προσπαθούν να ξεφύγουν, υπάρχουν κι οι μετανάστες που φεύγουν από καθεστώτα με τέτοια οικονομική ανισότητα που τους στέρει ακόμη και την επιβίωση. Υπάρχουν αντικαθεστωτικοί που στα απολυταρχικά καθεστώτα των χωρών τους έχουν κυνηγηθεί, βασανιστεί, φυλακιστεί τόσο οι ίδιοι όσο και οι οικογένειες τους. Κανείς δεν φεύγει μ' αυτό τον τρόπο, με τέτοιες κακουχίες έτσι για πλάκα. Άλλα σε συνέχεια ενός άνισου πολέμου, η μεταχείριση τους στην ελλάδα λίγο διαφέρει από τις περιοχές που έχουν διαφύγει.

ΑΜΑΧ 8

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ, ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΧΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΣΥΛΟΥ, ΕΔΩ ΚΑΤΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ Η ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ. ΟΙ ΟΥΡΕΣ ΓΝΩΡΙΜΕΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

Ι ΚΡΑΤΗΣΗΣ,

Χιλιάδες έχουν πνιγεί στα νερά της μεσογείου, στο αιγαίο, στο ιόνιο. Πρόσφατο παράδειγμα το ναυάγιο στο ιόνιο, κοντά στην Λευκάδα στις 16 Νοέμβρη. Μέχρι στιγμής 12 άτομα έχουν βρεθεί πνιγμένα, ανάμεσα τους ανήλικα παιδιά, βρέφη και μια οικογένεια ολόκληρη που τα νερά του Ιονίου έγινε ο τάφος τους. Το ελληνικό λιμενικό βυθίζει τις βάρκες κι είναι υπεύθυνο γι' αυτά τα εγκλήματα. Οι έλληνες φρουροί των συνόρων είναι υπεύθυνοι όταν συλλαμβάνουν και επαναπροωθούν πίσω τους κυνηγημένους, όταν στα ορμητικά νερά του Έβρου βυθίζουν τις βάρκες κι εκεί έχουν πνιγεί πολλοί άνθρωποι. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες, αλλά καμιά καταδίκη των εγκληματιών.

"Μαζί μας ήταν μια οικογένεια, ένα ανδρόγυνο με δυο κόρες. Ο άντρας είπε στους αστυνομικούς: "Βοηθήστε μας, έχω την οικογένεια μου μαζί". Ορκίζομαι στο θεό, δεν έχω ξαναδεί στην ζωή μου άνθρωπο που τρώει τόσο ξύλο. Τον έριξαν κάτω και του πατούσαν το κεφάλι, τον κλοτούσαν, τον χτυπούσαν με την λαβή του όπλου. Αυτό κράτησε μισή ώρα. Επειτα άρχισαν να κλωτσάνε την γυναίκα. Υστερά πήραν γυμνά καλώδια και τους χτυπούσαν μ' αυτά. Ορκίζομαι, ήταν έλληνες αστυνομικοί. Τότε άρχισαν με μας. Μας χτυπούσαν τον έναν μετά τον άλλον μέχρι που ήρθαν τ' αυτοκίνητα."

ΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

5Η ΏΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ, Η ΟΥΡΑ ΜΕΓΑΛΗ, ΠΟΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΕΡΘΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ, ΤΑ ΜΑΤ ΔΙΠΛΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ "ΤΑΞΗ" ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ, ΒΡΙΖΟΥΝ. ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕΙ ΠΩΣ ΣΕ ΤΕΤΟΙΟΥΣ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑΔΕΣ ΕΧΟΥΝ ΣΠΡΩΧΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΚΙ ΕΤΣΙ ΕΧΕΙ ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ

**ΚΕΤΟΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΡΑΚΤΟΙ,
ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΣΚΟΥΠΑ,
ΜΗΣΕΡΕΝΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΣΑΝ
"ΛΑΘΡΑΙΟΥΣ" ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ 18 ΜΗΝΕΣ ΣΕ
ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ Η ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ**

Η μαρτυρία είναι πρόσφατη και δημοσιεύθηκε στον καθημερινό ελληνικό τύπο. Πρόκειται για Σύρο πρόσφυγα, είναι ένας από τους 150 που "εξαφάνισε" η ελληνική αστυνομία στις 12 Νοεμβρίου 2013. Εκπρόσωποι οργανώσεων Μ.Κ.Ο. μίλησαν μαζί τους, όταν ήταν συλληφθέντες σ' ελληνικό έδαφος, παρ' όλα αυτά η αστυνομία, αρνείται ότι υπήρξαν ποτέ!!! Οι πρόσφυγες κρατούνταν σε περιοχή του Εβρου, φυσικά η ελληνική αστυνομία τους επαναπροώθησε στην Τουρκία, αλλά όταν ρωτήθηκε από οργανώσεις για την επανοπρώθηση δεν "ήξερε τίποτα". Miracolo!!! 150 άνθρωποι διακτινίστηκαν... Ο μάρτυρας σε τηλεφωνική επικοινωνία από την Τουρκία, μεταξύ άλλων έδωσε την παραπάνω μαρτυρία.

Εκτός από τα κατά καιρούς ναυάγια και περιστατικά που αποκαλύπτονται περιοδικά, υπάρχουν κι άλλα που δεν έχουν γίνει γνωστά, έτσι μπορούμε να μιλήσουμε για χιλιάδες νεκρών, τα τελευταία 20 χρόνια στα σύνορα της ελλάδας.

Όλοι αυτοί οι κυνηγημένοι και βασανισμένοι άνθρωποι, χαρακτηρίζονται σαν «παράνομοι», είναι παρανομία η ανθρώπινη υπόσταση! Πνίγονται, πεθαίνουν χωρίς όνομα, χωρίς προσωπική ιστορία, χωρίς τίποτα. Αριθμοί σ' ένα εγκληματικό παραλογισμό που δυστυχώς έχει γίνει κοινωνικά αποδεκτός, που τους θεωρεί παράνομους κι έτσι κατά κάποιο τρόπο, είναι «φυσικό» και να πεθαίνουν και να φυλακίζονται με μόνο έγκλημα την παράνομη ανθρώπινη υπόσταση τους, σ' ένα κόσμο τόσο αντεστραμμένο, τόσο νοσηρό, που ειλικρινά δεν ξέρω μετά απ' όλα αυτά, κατά πόσο μπορεί να ξεφύγει απ' αυτή τη νοσηρότητα.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ, ΑΜΑΧΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

«Το έθνος είναι το αποτέλεσμα του κράτους και όχι η αιτία. Είναι το κράτος που δημιουργεί το έθνος και όχι το έθνος που δημιουργεί το κράτος... Το έθνος υπόκειται πάντα σε πολιτικές θεωρήσεις, βασισμένες σε συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους πίσω από τους οποίους καλύπτονται πάντοτε τα συμφέροντα των προνομιούχων μειοψηφιών». —Ρούντολφ Ρόκερ

Το έθνος είναι λοιπόν εκείνο το κατασκευασμένο, το ψευδές ιδεολόγημα που ξεχωρίζει ανθρώπους, αναλόγως των συμφέροντων του κράτους. Είναι υπεύθυνο για την αποκοίμηση των μαζών, δίνοντας τους μια πλαστή ταυτότητα ώστε να μπορούν να σκοτώνουν ελεύθερα και περήφανα οτιδήποτε, τους υπαγορεύει σαν εχθρό. Στο όνομα του έθνους και της πατρίδας έχουν γίνει και γίνονται οι καταστροφικότεροι πόλεμοι στην ιστορία της ανθρωπότητας. Στην ψευδολογική του έθνους κατασκευάζονται τα σύνορα.

Τα σύνορα που επιχειρούν να διασχίσουν χιλιάδες άνθρωποι, που για το έθνος-κράτος θεωρούνται εχθροί και απειλή.

Μετά από πρόσφατη ερώτηση (4 Σεπτέμβρη) βουλευτών του σύριζα, ο Δένδιας έδωσε στοιχεία για τα κέντρα κράτησης και τους χώρους που κρατούνται μετανάστες και πρόσφυγες, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας. Αυτά τα στοιχεία δεν μπορούμε να τα λάβουμε σαν πραγματικά, αλλά δεν είμαστε και σε θέση να τα ψάξουμε επακριβώς γιατί δεν επιτρέπεται η είσοδος σε τέτοιους χώρους.

Σύμφωνα μ' αυτά, υπάρχουν σήμερα γύρω στους 10.357 κρατούμενους σε χώρους κράτησης, σε όλη την χώρα. Ο αριθμός αυτός όπως είπα είναι απλά ενδεικτικός, αλλά όχι πραγματικός, σίγουρα είναι μεγαλύτερος.

Οι χώροι κράτησης αρχίζουν από τα υπόγεια των αστυνομικών τμημάτων, όπου είναι στην ουσία σταύλοι, βρώμικες αποθήκες, χωρίς ούτε παράθυρα κι εκεί βρίσκονται για πολλούς μήνες μετανάστες, κρατούμενοι και οι ξυλοδαρμοί μέχρι σιβαρών τραυματισμών από τους μπάτους είναι σύνηθες φαινόμενο, ως τα στρατόπεδα κράτησης. Δεν τους επιτρέπονται τα επισκεπτήρια, παρά μόνο μετά από ειδικές άδειες και κατά περίσταση.

Το στρατόπεδο Κορίνθου είναι από τα πιο σκληρά κι άθλια. Κάποιες εξεγέρσεις που έχουν γίνει, έχουν κατασταλεί άγρια από τα ΜΑΤ. Στις 18 Νοεμβρίου του 2012 σε μια τέτοια εξέγερση, τραυματίστηκαν από τα ΜΑΤ τουλάχιστον 10 μετανάστες-κρατούμενοι. Τον Απρίλη του 2013 κι ενώ 65 κρατούμενοι ζεκινάνε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για την μακροχρόνια κράτηση τους, οι μπάτοι ρίχνουν χημικά μέσα στους χώρους που κρατούνται και η καταστολή της διαμαρτυρίας είναι βίαιη. Πολλές απόπειρες αυτοκτονίας έχουν επιχειρηθεί σ' αυτό το στρατόπεδο, στο μοναδικό στρατόπεδο κράτησης στην ελλάδα που ενώ δεν υπάρχει γιατρός ούτε για δείγμα, υπάρχει μια μόνιμη διμοιρία ΜΑΤ στο προαύλιο. Στο στρατόπεδο Κορίνθου που ο διοικητής του αποκαλεί τους κρατούμενους «αρουραίους».

Σ' αυτό το στρατόπεδο που για όποιον μπορεί να το επισκεφθεί η πρώτη εικόνα από τους κρατούμενους είναι πως όλοι είναι υποστιμένοι με αβιταμίνωση. Έλκη γύρω απ' το χείλη, προημένα ούλα, η σίτιση δεν περιλαμβάνει φρούτα και λαχανικά, αυτά απαγορεύονται, αδιευκρίνιστο γιατί, δεν υπάρχει καμιά σιβαρή δικαιολογία. Όλοι οι κρατούμενοι, μα δύο είναι άρρωστοι, οι περισσότεροι υποφέρουν από μεταδιδόμενα νοσήματα, ηπατίτιδες κλπ. Και η εξάπλωση τους κάτω απ' αυτές τις συνθήκες φτάνει την μορφή επιδημίας. Κατά δήλωση των υπευθύνων ο χώρος μπορεί να δεχθεί περίπου 800 άτομα, αλλά τον Απρίλη του 2013 κρατούντων 2.000.

Πρόκειται για κτίρια που το καθένα έχει ένα προαύλιο περιφραγμένο. Σ' αυτά τα κτίρια δεν μπαίνει κανείς μέσα, παρά μόνο οι κρατούμενοι. Ακόμη κι οι κοινωνικοί λειτουργοί που υπάρχουν εκεί, δέχονται τους κρατούμενους στα γραφεία τους ή τους μιλάνε πίσω από τα συρματοπλέγματα. Κτίρια με σπασμένες τουαλέτες, χωρίς θέρμανση, με υδραυλικά χαλασμένα, σε κάποιες περιπτώσεις με σπασμένα τζάμια, χωρίς κάποια καθαριότητα, αφού στους κρατούμενους δεν παρέχονται τα απαραίτητα για την καθαριότητα, απαγορεύεται ακόμη και χαρτί υγείας να τους παρέχουν. Σ' αυτή τη κατάσταση οι άνθρωποι αναγκάζονται να ζουν για πάνω από χρόνο. Σ' αυτό το καθεστώς οι άνθρωποι, αντιμετωπίζονται σαν θρηίο και πρέπει να είναι πολύ δυνατοί σαν χαρακτήρες για να επιβιώσουν, μη ξέροντας αν και πότε θα ξεφύγουν από κεί μέσα, μην ξέροντας τι θ' απογίνουν ποια είναι η τύχη τους, ο δρόμος τους. Δεν έχουν όμως όλοι το ψυχικό σθένος, πολλοί έχουν μεγάλες ψυχολογικές διαταραχές κι οι συνθήκες τις επιδεινώνουν, τότε οι υπόλοιποι προσπαθούν να ανεχτούν την διαβίωση μ' αυτούς, είναι κατ' ανάγκη σύντροφοι σ' αυτή την εξαθλίωση. Εκεί την ζωή τους την ελέγχουν και καθορίζουν άλλοι, σ' αυτούς απαγορεύεται η επιλογή.

Πολλοί απ' τους κρατούμενους είναι θύματα φρικτών βασανιστηρίων στις χώρες τους. Τσουβαλιάζονται σε μαζικές συλλήψεις στους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων χωρίς διάκριση. Μια κοινωνική λειτουργός στο κέντρο Κορίνθου, είχε μια χαρακτηριστική ιστορία να πει. Νεπαλέζος κρατούμενος βρισκόταν 4 μήνες στο στρατόπεδο και κανένας δεν είχε πάρει χαμπάρι πως είναι ανάπηρος, είχε κομμένο χέρι...

«Μια πράξη βίας, βασανιστήριο, βιασμός, είναι ένα συνεχές βασανιστήριο. Δεν είναι στιγμιαία πράξη. Δεν είναι στιγμιαία πράξη που ξεχνιέται. Το απύχημά μας, ένα σπάσιμο, ένα κάταγμα που συνέβη έτσι στα ξαφνικά μπορεί να μην μας αφήσει τραύμα ψυχικό. Μια τέτοια ιστορία την οποία το λογικό σου δεν μπορεί να την αναλύσει και να την ξεπεράσει, δεν την περνάς ποτέ. Τα βασανιστήρια αν γίνουνέ κάποτε, είναι κάτι που σε συνοδεύει σε όλη σου την ζωή. Δεν ξεχινούνται.»

Αυτά τα λέει η Μαρία Πίνιου Καλλή, γιατρός κι υπεύθυνη για πολλά χρόνια του κέντρου αποκατάστασης θυμάτων βασανιστηρίων. Τα θύματα βασανιστηρίων πολλές φορές με την ούλληψη τους έχουν κακοποιηθεί και βασανιστεί από τις ελληνικές αρχές. Άλλες φορές έχουν ξεψυχήσει στα χέρια τους και δεν υπάρχει κανείς ούτε να τους αναζητήσῃ.»

Ένας μεγάλος αριθμός προσφύγων και μεταναστών, δεν θέλει να παραμείνει στην ελλάδα, θέλει να φύγει να συνεχίσει το ταξίδι του. Με τη συνθήκη του Δουβλίνου 2 η χώρα εισόδου είναι υποχρεωμένη να εξετάσει την προσφυγή ασύλου. Ετοιμαστείται το ταξίδι. Στην ελλάδα, όμως, η χορήγηση ασύλου είναι κάτι εξωπραγματικό και μια ολόκληρη βιομηχανία λειτουργεί πίσω απ' την εικόνα. Από την εποχή που στις ουρές της Πέτρου Ράλλη οι μαφίες σε συνεργασία με τους υπεύθυνους των αρχών, χρεώνανται τις προνομιακές θέσεις για την υποβολή των δικαιολογητικών σε 800 ευρώ περίπου, ως και σήμερα που δημιουργήθηκαν οι επιτροπές ασύλου, παίζουν συνέχεια στις πλάτες των αιτούντων. Ακόμη και η πολυπόθητη ροζ κάρτα που δεν ήταν ούτε καν άδεια παραμονής αλλά έστω ένα νόμιμο έγγραφο, σε ενδεχόμενη ούλληψη στο δρόμο μπορούσε ο κάθε μπάτος να τη σκίσει μπροστά σου και να ισχυρισθεί πως δε την είχες ποτέ.

Με την σύλληψή τους, ότι χρήματα έχουν πάνω τους τα κατάσχουν οι αρχές, μπάτσοι και υπεύθυνοι, στο στρατόπεδο τους αφήνουν μόνο 50 ευρώ να έχει ο καθένας πάνω του, αν έχει. Κάθε μέρα κάνει την είσοδο του ένα μικρό φορτηγάκι στο στρατόπεδο, το έχει κορίνθιος που κουβαλάει μπισκότα, σοκολάτες και τυποποιημένα τρόφιμα. Όποιος απ' τους κρατούμενους έχει λεφτά, αγοράζει. Οι ίδιοι καταγγέλουν πως τα είδη είναχτε περιτιμημένα καθιστάντας φορές δε τους δίνονται τα ρέστα απ' την αγορά. Ποιός έχει δώσει, άραγε, άδεια στον Κορίνθιο ελληνάρχα, που βρήκε αυτόν τον τρόπο πλουτισμού;

Δύο κέτερινγκ της Κορίνθου έχουν αναλάβει την σίτιση των κρατουμένων, αυτή τη σίτιση που ένα δείγμα της είναι μια πηχτή αιδιαστική κι εμετική σούπα και που αρκετές φορές οι κρατούμενοι δεν θέλουν να φάνε παρότι πεινάνε κι εξαναγκάζονται από τους φρουρούς, γιατί η ύρνηση αυτή εκλαμβάνεται σαν απείθεια.

Μία κορινθιακή εταιρεία έχει αναλάβει την καθαριότητα, η δουλειά της περιορίζεται μόνο στο να μαζεύει τις σακούλες με τα σκουπίδια.

Ένα μεγάλο μέρος της κορινθιακής κοινωνίας επωφελείται οικονομικά από το στρατόπεδο. Τα ανθρωπιστικά αισθήματα της φτάνουν ως την τσέπη της... συμφέρει ο ρατσισμός κι η απομόνωση του κατασκευασμένου «εχθρού».

Οι ελληνάρχες είναι ευτυχιομένοι, κλεισμένοι στο καβούκι του «έθνους» τους που τους επιτρέπει να βγάζουν όλα τα σκατόψυχα απωθημένα τους στους «κακούς» που επιβουλεύονται τα συμφέροντα τους.» Ο χρυσαυγιτισμός, προυπήρχε στην ελλάδα και πριν την χ.α., ο ελληνικός λαός βαθιά ρατσιστικός, πατριδολάγνος, πάντα προτιμώντας την ημιμάθεια κι όλον αυτόν τον αχταριά της υποκουλούρας. Τοιφτετέλια, φουστανέλα και αρχαίοι έλληνες, στη Θέα της γαλανόλευκης σημαίας. Στα γήπεδα η εθνική υπερηφάνεια ν' αναστενάζει, στις παρελάσεις με καμάρι, στο κυνήγι του «άλλου», των τοιγγάνων, των ομοφυλόφυλων, των οροθετικών, στην πατσού κουλούρα του βιοκομού που θεωρούν τις γυναικες εργαλείο ανακούφισης, στο κυνήγι των μεταναστών με όποιο τρόπο μπορούν, από τα όγρια βλέματα ως τις ληστείες, τους ξυλοδαρμούς και το έγκλημα. Πως λοιπόν να πέσει το βλέμα τους σ' αυτή την κόλαση που ζουν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες; Με τι αξίες; Αυτός είναι ο κανόνας στην ελληνική πραγματικότητα και όσοι ξεφεύγουν απ' αυτόν διώκονται, βασανίζονται, τραβιούνται σε δικαστήρια και φυλακές. Ο φασισμός, ο ρατσισμός είναι τρόπος ζωής που ενώνει την ελληνική κοινωνία. Αυτό που θα έπρεπε όμως να γνωρίζουν και να καταλάβουν καλά, οι φανατικοί έλληνες, είναι πως εντελώς τυχαία δεν είναι στη θέση των θυμάτων τους.